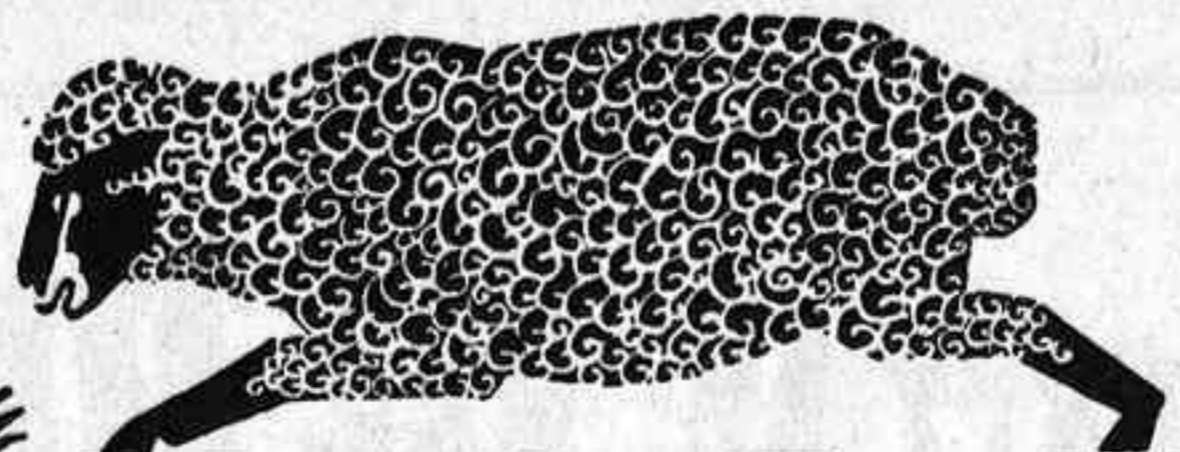

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Cada dia és més
exposat de fer mí-
tings a l'Exposició

Any 11 - Núm. 44

Barcelona, 19 d'abril de 1932

Preu: 20 cèntims

Misèries d'aquest món

«L'Opinió» i «La Humanitat» a can Pich...

El dia 14 d'abril, en sortir de casa per anar a fer un tomb, ens trobarem pel carrer L'Opinió: no la coneguérem, de tant que anava guarnida; tota ella portava un vestit llampant de fotografies i es passejava, presumida i escorreguda, pel carrer, a tall d'una mosseta que duu el primer vestit pagat per un senyor formal.

—Ets feliç, Opinió?—li preguntàrem.

—Què vols que et digui, noi; pels temps que corren, allò que no són diners, són mentides.

—Es clar, és clar; però, ets feliç?

—Home, home; com a feliç, no en sóc; però també quan anava tronada ningú no em feia cas; avui en dia, si no tans un vell, has de dur una vida «arrastrada».

La guaitàrem malencònicament i li férem:

—Qui ho havia de dir! Aquells temps heroics, que només et deixaven sortir un cop per setmana i eres tan exaltada i tan formal.

—Calla, noi—ens respongué amb una certa emoció, ¿per què em parles d'aquelles coses? ¿qui se'n recorda?... avui ja no fan gràcia les *hanrades*. I no em puc queixar del meu vell; el segon dia que em té, i mira quin luxe.

—Adéu, adéu—li férem amb un nus a la gola—: i si mai et passa res, compta amb nosaltres. Al corral d'EL BE NEGRE sempre et darem un plat de sopa.

Cap al tard veírem La Humanitat, que anava de bracet amb una mena d'«hidalgos» amb uns bigotis refilats a la *borgoniana* i una panxeta de funcionari; tenia els peus i les mans petites, aquell senyor, com un «torero» o un còmic de sarsuela. Parlaven castellà.

—Me quieries, Mariano?—deia La Humanitat.

—Con delirio—va respondre el Don Juan de «Tupinambax».

—Eso lo dices a todas—feia La Humanitat, amb marcat accent català.

Don Mariano va somriure i va retirar l'escuradants de la boca amb aire important.

—Me comprarás unas medias, verdad?—digué la desgraciada.

I la parella es perdé entre la gentada de les Rambles.

EL NOSTRE DISTINGIT AMIC

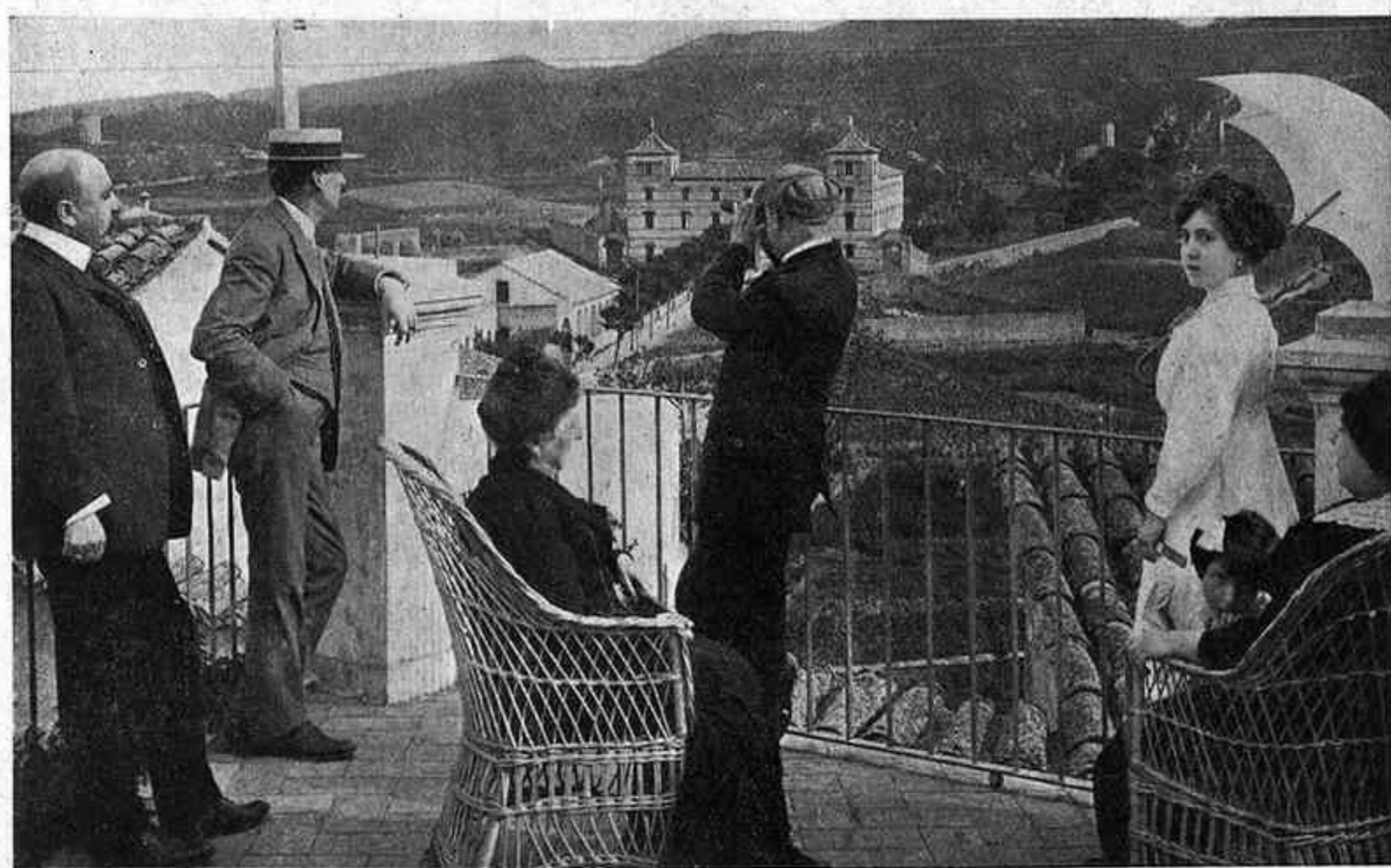
El nostre distingit amic, en Francesc Cambó, amb motiu de la celebració del primer aniversari de la política pensa llançar al mercat una obra, demostrant que la República fou, en realitat, filla d'una audaç maniobra maquiavèlica que ell mateix tramà, donant mals consells a Alfons XIII. El llibre durà un pròleg a manera de nota històrica.

Des del pròleg, fet — ja ho podem dir — per en Pellicena, s'esvaeix aquell concepte erroni que tenen molts, segons el qual les turbes cridaven: «Visca Macià; mori Cambó!»

En realitat, sembla que el crit era:

Visca (Macià mori) Cambó.

No deixeu de comprar l'auca del Crimen de Badalona que editarà «El Be Negre»

¿En què es coneix que els d'aquesta fotografia són el C. D. d'Acció Catalana (secció femenina inclús)? Es coneix en què estan a veure venir...

Els grans reportatges d'«EL BE»

El fill de Lindberg fa anys que viu a Barcelona sota el patronatge del senyor Sunyol i Ciutadania

La situació econòmica mundial, coneguda vulgarment per crisi mundial, ha vingut a agreujar-se en aquests darrers temps amb fets que han posat els economistes, els financers i els socis d'Unió Catalana, de la Cambra del Comerç, de la Indústria i de la Navegació, i del Centre de Dependents, igualment del Comerç, de la Indústria i de la Navegació; davant d'unes dificultats gairebé, si no del tot, quasi *insurmountables*, com diu amb el seu peculiar encert el senyor Companys.

D'aquests fets insòlits i imprevistos, el més important és pot dir que és l'exportació clandestina de criatures—de fills de Lindberg, per precisar—que ha començat no fa pas encara mig any, i al pas que van les coses, no sabem quan acabarà, ja que la senyora Lindbergh, segons s'anuncia, està a punt

de donar a llum un altre infant, segurament també destinat a l'exportació.

EL QUE ENS DIU EL SENYOR COMPANYS

—El fill de Lindbergh—ens diu l'Ilustre parlamentari—, ve a ésser una cosa així com la rabassa morta. És morta? És

viva? Chi lo sai! Però no tingui cap dubte que, morta o viva, és un problema.

—Però, ¿existeix el fill de Lindbergh?

—Depèn de què sigui viu o mort: *to be or not to be, that is the question*.

—¿Quina influència pot tenir en l'economia mundial?

—Ja ho diu el ditxo: *Man spricht Deutsch, Deutsche über Alles*.

—Així, vostè és de l'opinió...

—Paco Kaj amo.

—El senyor Coromines insinuava que es podria tractar d'un *ballon d'essai*.

El senyor Companys es torna vermell i ens mirà amb indignació:

—Miri, no em vingui amb insinuacions en francès; això són insidies per perdre'm; però de mi no en treurà res, i això que li'n podria dir un munt:

(Segueix a la pàg. 2, columna 1)

Monstres de la política

El Sr. Ventosa i Velasco

Els senyors Ventosa i Calvell, lligaire, i Martínez Velasco, agrari, en vista de llur afinitat d'idees, han decidit només formar un sol personatge i anomenar-se Ventosa i Velasco.

Tan aviat com tinguérem notícia de l'existència d'aquest monstre, cuitàrem a entrevistar-lo.

—Déu-lo-guard — li férem en català.

—Hábleme por el otro oído; por éste no entiendo la jerga—ens va respondre, amb l'agror natural dels agraris.

Passàrem a l'altra banda:

—¿Què opina de l'Estatut?

—Ja veurà, *ya verá*; en sóc acèrrim partidari; *eso és; enemigo acérrimo*; Catalunya té dret a disposar d'ella mateixa; lo que digo: que Cataluña se jorobe—replicà Ventosa i Velasco.

—I la qüestió religiosa?

—Cal anar amb prudència; hay que ser intransigente hasta el colmo; la llibertat i la tolerància recomanen un assenyat revisionisme; *si, amigo mio; en estas cuestiones nunca se es bastante radical*—seguí el monstre.

—I la República?

—¿Què li diré? *qué quiere que le diga?* jo crec... *yo estimo...* em sembla... *me parece*, que, vaja!... *que bueno!*—anava fient, amb indecisió, Ventosa i Velasco.

Elfenomen polític Ventosa i Velasco, o Velasco i Ventosa, del qual han parlat els diaris.

—I de la qüestió agrària?

Els ulls de l'home doble brillaren per quatre, i exclamà:

—Res, res... *nada, nada*; cal no tocar el capital... el capital es sagrado: *sagrado!... sagrado, sagrado y reconstruido!*

A l'últim, el doble personatge havia retrobat el seu centre.

L'eterna joventut de la Lliga Regionalista

Al Palau de Projeccions celebrà diumenge el seu míting, per veure si els aires del local provaven als correligionaris, la Lliga Regionalista.

Hi assistiren, a més del públic i de l'absència dels pertorbadors, que tenien dues cèntims cadifres reservades, els oradors més ben caracteritzats de les diverses i variades joventuts de la Lliga que fan els cursos preparatoris per formar noves Accions Catalanes. Presidia l'acte l'alegre figura del senyor Raimond d'Abadal i Calderó.

El jove Perelló començà, en mig d'un silenci imponent, di-

rint-se als presents saludant-los, suposant que tots hi eren. Féu després una entusiàstica crida a la dependència mercantil perquè es donés compte de la transcendència del moment i ajornés les seves reivindicacions si és que en tenia (els oients butxaquejaren una estona per veure si en tenien). perquè la Lliga té solucions per tot.

Parlà després el jove Gomis que recomanà prudència davant la crisi mundial, i estalvi, sobretot estalvi. I en ponderà una determinada marca.

El senyor Caravent, a la veia, féu un elogi dels gèneres de que generalment es fan les banderes i s'estengué en un estudi dels més a propòsit per la catalana i dels tints reversibles amb els quals es podia tenir.

El senyor Juncadella féu una digressió parlant de la conveniència de no parlar, en aquests moments, de l'Estatut.

L'Octavi Saltor va pronunciar un dels discursos més aplaudits de la seva vida, que fou acollit per la concurrència amb un respectuós silenci. Explicà el cas en què es troba la indústria de les patates fregides per fer veure que en aquest món tant necessiten els obrers dels patrons com els patrons dels clients.

El senyor Roda i Ventura es pot dir que fou la roda final. Excità als dependents a que intensifiquin les tasques de despatxar, perquè com més de presa despatxessin més gir hi hauria, com més gir hi hagués més es giraria i, en girar-se les coses, la crisi es convertiria en prosperitat, perquè quan més treball hi hagués, menys temps hi hauria per malgastar i, no podent malgastar el treballador, es trobaria més ric i el país més pròsper i més merimée.

El senyor Abadal, president de totes les joventuts, resumí els discursos i alentà els joves a perseverar amb perseverància, perseverant en els seus propòsits, o cosa semblant, ja que la seva bugadera no ens ha pogut encara proporcionar el coll planxat de la seva camisa, on quedà registrat el discurs, perquè el poguessin passar pel gramòfon.

— Té! Trobo que fan un bot molt particular...

El fill de Lindberg...

(Ve de la pág. 1)

sóc el fundador de La Humanitat i no em vindria d'un infant més o menys; però em tanco en una reserva impenetrable.

I s'hi tancà i ens tancà la porta als nassos.

UNA BONA PISTA

El senyor Companys sabia de què anava! Amb una pista tan insòlita als dits ens posarem en campanya. Un article de La Publicitat assegurava que s'havia notat un augment extraordinari en l'afluència de turistes a la nostra ciutat. Això, no hi havia cap dubte, era simptomàtic, ja que coincidia amb el rumor que publicava la premsa segons el qual el fill de Lindbergh es trobava a Barcelona. Els turistes, el gran nombre excepcional de turistes, eren evidentment el fill de Lindbergh! Però, ¿on s'estatjava el fill de Lindbergh? Ah!

En dir Ah! un nom se'ns posà immediatament darrera del Ah! Tralal!—diguérem—J. A. Ah! I correguérem a trobar-lo. Però com que el trobàvem per tot arreu, no sabíem on parlar-li. A l'últim optarem per parlar-li a la sopa. I heus ací el que ens digué:

—Sh...!

—Vull dir silenci. No em comprometeu. Us ho diré tot, però m'heu de jurar una cosa: que sortirà al diari.

Li férem el jurament d'Annibal:

—Odió eterno a los romanos!
—No em comprometeu! El fill de Lindbergh és el meu entrenador.

—El vostre entrenador?

—Sí, el meu entrenador. Com que per guanyar una plaça de professor de cultura física a l'Ajuntament m'havia d'entrenar a ensenyar cultura física, en Sunyol me'l deixa quan ell no el necessita.

—En Sunyol?

—Sí, en Sunyol.

—I Garriga?

—I Garriga.

—Esport i Ciutadania! ai, Maria Santíssima!

—Es igual.

—Però, com és això?

—Ah! Això li ho haureu de preguntar a ell, els secrets professionals, sabeu?

—Professionals?

—Sí, de metge, de diputat de la Generalitat, subdelegat de sanitat, àrbitre de futbol, professor de gimnàstica, ex-secretari de governador civil, ex-redactor esportiu de Las Noticias, ex-membre del Partit Catalanista Republicà, ex-soci del Casino Militar, ex....

EL SR. SUNYOL

Mentre esperàvem el senyor Sunyol fill, parlàrem uns moments amb el senyor Sunyol pare.

—Ja ho veu, quins fills! No et volen donar nets i et porten estrangers a casa!

Estava molt trist. Entrà el senyor Sunyol fill.

—Això és un xantage indigno—comença en saber l'objecte de la nostra visita. T'envien una criatura perquè es guanyi la vida i aprengui l'espanyol i abans d'acabar el contracte et fan aquesta trastada.

—Es que els seus pares diuen que els l'han robada.

—Camàndules. El noi es guanya la vida, i se la guanya bé; només heu de veure com està gras. Però els seus pares, quan han vist que el traspassava a la Nestlé, s'han pensat que podrien demanar l'oro i el moro. Varen començar per exigir que li engrandís el pot, després que volien augment de sou, després que si la llet no era prou bona. Mireu si n'és de bona, que perquè no em perdi la línia l'haig de fer fer d'entrenador d'en Tralal.

—Però si els seus pares diuen que els demanen 70.000 dòlars!

—Això no és més que una base del contracte: si el noi se n'anava de casa abans de tirar la quinta, els seus pares havien de pagar 70.000 dòlars. Si jo el treia, era jo que els havia de pagar. Ara, que ells diuen que com que l'he passat a la Nestlé és com si l'hagués tret de casa, i això no és cert, perquè encara està millor que abans i no ha de treballar tant. Que els seus pares volen el noi, el noi?, que li dic jo, que paguin! I si no, anirem a la Comissió Mixta i veurem qui té raó. Per començar, la setmana entrant ens destaparem a La Rambla. Publicarem un retrat d'en Mació i un article titulat: «Senyor Lindbergh! Nosaltres també diem...!»

amb el cor a la mà.

SINGLOTS ORALS

Festa d'Homenatge a la Vella a Vilanova. L'alcalde—de la més pura escola piquiponia—s'aixeca en mig d'extraordinària i justificada expectació. I comença així:

«Jo no sé si el que vaig a dir farà gràcia».

El públic no respon amb tot i estar convençut de què els mots preliminars tindran una confirmació immediata.

I l'alcalde, després d'explicar extraordinàriament abreujada la història d'un dels vellets que presideixen la festa, tancà el seu parlament amb aquestes paraules:

—...i aquell home és aquest que es troba aquí de cos present.

Quina manera tan poc amable d'anticipar-se als esdeveniments!

LA SOLIDARITAT DE L'EX-TREMA ESQUERRA

Reforçats amb excés pel sopar que celebraren la vigília del 14 d'abril, que aquest any es trobava casualment ésser el 13, a la Taberna Basca on commemoraren el darrer dia de la monarquia per no haver-ho de fer amb el primer de la República, la piara de les Constituents, composta dels més significats jabalis, es va trobar sobtadament dalt d'un auto guiat pel capità Medrano, sota el qual —sota l'auto—hi havia una noia morta.

El fet de trobar-se morta la noia ha fet que, essent supersticiosos com unes males coses els ocupants de l'auto s'hagin afanyat a desmentir prop dels diaris la seva presència a l'interior del vehicle.

Per ara no hi havia ni el comandant Franco, ni el capità Sediles, ni el senyor Soriano, ni el senyor Sambancat. Sembla que demà ja no hi haurà el senyor Medrano i que s'esbrinarà que la desgraciada noia es trobava a aquelles hores avançades de la nit morta sota d'un auto abandonat i en marxa per pur vici. On arriba la nefasta influència del cinema, de les males companyies i de la perversió dels temps!

FLAMENC VERGONYANT

El senyor Sunyol i Ciutadania té la pena d'ésser catalanista agradant-li tant com li agraden els toros. Com que té un tipus tan vistent, sobretot a l'hivern, amb el seu abric de pells naturals i pròpies, ha d'esperar generalment l'estiu que se'n desprèn per passar desapercbut. Darrerament, però, la temptació fou massa grossa: es tractava d'El Rodeo a la Monumental i volgué aprofitar l'ocasió d'anar-hi fent un rodeio. Per tal que no el veiessin més que els cavalls i els toros que, essent estrangers, no el coneixien, es posà a primera fila. Però hom ignora si fou degut a la influència del catalanisme irreductible del senyor Sunyol o bé a que els actors del Rodeo eren gent del país que tothom ja sap com va acabar la cosa. Des d'aquell dia el senyor Sunyol viu inquiet amb la por de trobar-se que els actors i les bèsties no siguin de Torrelavega i empleats en la fabricació de llet condensada «El Niño».

ELS PUNTS SOBRE LES IS I LES JOTES

Malgrat del que no han dit els diaris podem assegurar que no és veritat que el senyor Cabré hagi estat expulsat de la minoria de la Lliga Regionalista. El fet no és aquest, sinó que el senyor Cabré ha sortit de la minoria de la Lliga a conseqüència d'haver estat tret de les comissions municipals de les que formava part.

— Sí, miri, aviat farà un any que esperem que s'aixequin els carlins.
— Mare de Déu! Com passa el temps!

Homenatge a Lluís Companys

Per nou pessetes, qui no tindrà gana?
per nou pessetes, qui seria avar?
Veniu, veniu, a l'apat popular,
per honorà una glòria catalana!

Allí celebrarem del gran Lluís Companys, la intel·ligència colpidora.
Aneu-hi tots; porteu-hi la senyora,
i fins el gat i el gos, si és precis.

No hi manqui el rabassut ni el rabassaire;
el de pessetes i el de poca res:
hi ha bon «menú» (com diuen en francès),
i a més, pel preu no es pot demanar gaire.

Si mengueu amb els dits, vingueu encar;
no renyirem, per tan poqueta cosa!
també l'homenatjat, si és que gosa,
emprarà la forquilla popular.

Diu que hi vindran grandíssims personatges,
d'ací, de l'estranger, d'encar més lluny!
republicans de vell i nou encuny
hi passaran amb armes i bagatges.

Algun catalanista de debò,
i si pot ser, cofat de barretina,
qui sap si, de manera clandestina,
voldrà assistir-hi per donar-hi to.

En Pich i Pon ha dit que vindrà a postres
i que li guardin un mos de rostit;
i Màrius Aguilar ja li té escrit
un discursel posant Companys pels sostres.

Lazare Bloch, malgrat que Donya Hanau
dins les presons expia unes finances,
diu que qui sap; que no perd esperances
d'anar-hi, de brindà i d'armar sarau.

En acabat, de tant que s'hi empenya,
hom llegirà, entremig d'aplaudiments,
les «francesilles» i els bons sentiments
escrits de puny i lletra de Perenyà.

En fi, serà d'allò més divertit
i us sentireu companys per nou pessetes.
Si xoquen tant a algú les culleretes,
pot emportar-se-les, si és que és servit.

UN RETALL DE «LA VAN-GUARDIA»

SEGUNDAS TIPLES

para gran espectáculo. Boys negros, hacen falta. Urgen. Razón: Rambla de Sta. Mónica, 8 y 10, 1.º, 2.º

Rambla de Sta. Mónica, 8 i 10, la mateixa adreça de la Comissió organitzadora de l'Homenatge a O. Anguera de Sojo. ¿Vols-te jugar que en aquell dia —que ens permetran dir que mai no arriba—faran una grilmègia lírica com a fi de festa?

DRAMES DE CABARET

Després de moltes vacil·lacions, dimarts passat el Conseller d'Instrucció Pública de la Generalitat, el senyor Ventura Gassol, recordant aquelles paraules de «L'Opinió» quan després de l'afer Bloc deia que si els polítics entressin de tant en tant a un cabaret en sortirien més comprensius, va penetrar a l'Excelsior decidit a tot.

El tot fou un tango; però com que era el primer tango i no en el últim tango el Conseller va necessitar els consells de la seva partenaire. A la segona o tercera represa, després d'haver-se desembutllat les cames, deia satisfet:

—VVVa més bbé aquesta vvvegada. Bbbballant amb vvvos-tè aquest bbbball tan bbbbell, vvvtost que és tan bbbbella, un vvvell se sentiria rejoyvvenit.

—Que és de VVValls?

—No, sóc de la Selvvva.

—Ah! Vostè és el senyor Puig i Ferreter!

ELS FELIÇOS VIATGERS DELS TRAMVIES DE MADRID

Divendres, a Madrid, amb motiu d'unes diferències entre els dirigents i els obrers de la Companyia de Tramvies, aquests darrers van acordar implantar una vaga parcial, que potser no va fer gaire gràcia a la Companyia, però que podem assegurar que als viatgers els va robar el cor.

Es tracta de què només van fer vaga de braços caiguts, i encara els que la van fer foren únicament els cobradors. De manera que els tramvies prestaven el servei com en dies normals, amb l'única diferència que els cobradors no cobraven, i els viatgers podien fer ús gratuïtament del més democràtic de tots els vehicles coneguts, després de les espanyenes.

Quan els barcelonins ho vam llegir al diari, la boca se'ns feia aigua...

PONIPIQUIANA

Un dels redactors decorosos de La Notaa—M. Alcántara?—preguntava temps endarrera al gran ex-electricista:

—Com s'ho arregla, don Joan, per a estar sempre bé amb els que manen?

—En la meua pràctica del món he vist que només hi havia una política: la política del fil·lirteo.

Evidentment, no sabent dir fil·lirteo, encara quedava millor.

RETORNA LA NORMALITAT A MONTJUIC

Feia mesos que els amics de la normalitat constàvem amb gran pena que a la muntanya de Montjuic se sentien a les nits aquells trets habituals que tanta fama valgueren al polvori de l'esmentada muntanya.

Per això avui no ens sabem estar de fer pública la nostra satisfacció pel fet que ja fa unes quantes nits que els veïns d'aquell barri tornen a sentir els trets de consuetud que ja enyoraven, i que pel prestigi de la nostra famosa muntanya, que tant malparat quedava d'un temps ençà.

El P.C.R. treballa i juga

El Partit Catalanista Republicà, no per res, si no per tal de passar l'estona, i no haver d'actuar en política, projecta per al dia 24, uns 80 actes polítics. Així, enfeïnats, tots els capdavanters del partit, no hi haurà por que s'amoinin de fer política ni d'adoptar acords comprometedors sobre catalanisme, liberalisme, ni República.

Dilluns passat tingué lloc un acte preliminar, a les luxoses oficines que el partit havia llogat per tal que hi visqués rellugada l'Acció Catalana Republicana, entitat adherida al Partit Catalanista Republicà, i a la Joventut Catalanista Republicana, administrada de l'Acció Catalana Republicana, i adscrita també al Partit Catalanista Republicà.

Els vuitanta oradors, reunits a l'ex-alcova dels senyors que ocupaven el local, quan no tenia caràcter públic, foren alligonats amb veu mel·líflua pel senyor Jaume Bofill, abans Mates i ara, no Matis. Els digué, en substància:

—Tal vegada fóra avinent d'emprar uns capteniments subtils, per tal d'evitar l'escull deformant d'una rotunditat massa abrivada; sense, però, que això vulgui dir que hom hagi de fer allò que la brama popular anomena catúfols, car tant com és impertinent el braç que es redreça massa ert, a tall de l'avet gòtic de les serrallades, encimbellant-se d'una manera orba i fàlica, resulta enutjós el gest las d'aquell que sembla que cerqui entre el boll daurat l'agulla perduda d'una reminiscència d'inici.

Tot amb tot, un cert deixar-se anar amb el brandament agilitat mandrós de les veles de la mar llatina, qui sap si comunica a la paraula l'indecisió que cal donar a totes les qüestions decisives.

Aquests conceptes, el senyor Jaume Bofill els brodia amb el seu estil peculiar, que no reprodueix perquè ens prenia espai destinat a l'anunci.

LA BORSA & LA VIDA

COTIZACIONES

Vots particulars Niraus Lluhins	80.000.000
Pronois (Joventut eterna)	9'5
Actes accionistes catalanes	80
Estatut Català	230
14 d'Abril	708
Crim badaloní	?
Exposicions d'art primaveral	541

A remarcar la difícil col·locació de les 80 accions catalanes del dia 24. Sembla que es tracta d'un cas d'inflació provocada.

Els vots particulars Xiraus Lluhins tenen la particularitat de fer fer vots no menys particulars als tenedors de paper Estatut, per tal que tot vagi bé.

El crim de Badalona cada dia es cotitza menys. Tant Ba'l sano a la font... (Perdonin!)

I UN BE!...

El senyor Oriol Anguera de Sojo practica el nudisme en un terrat de l'Eixample barceloní.

En Carles Soldevila s'ha compromès a escriure una nova novel·la amb el ben entès que tampoc li sigui concedit el «Premi Crexells».

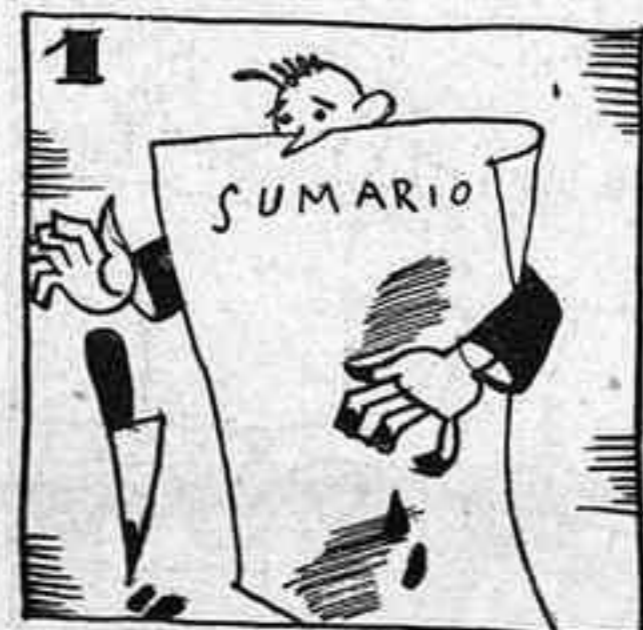
Gairebé pot considerar-se un fet el servei de vagon-lit que s'inaugurarà a la línia de Mollet a Caldes recentment no inaugurada.

En Josep Pla ha cedit el seu barret fort a la Generalitat.

Els aviadors que tiraven bombes no aconseguiren tocar cap barca.

L'any que ve, diu que tiraran barques, per veure si així toquen alguna bomba.

«No dejamos de la mano ese crimen de Balsano»

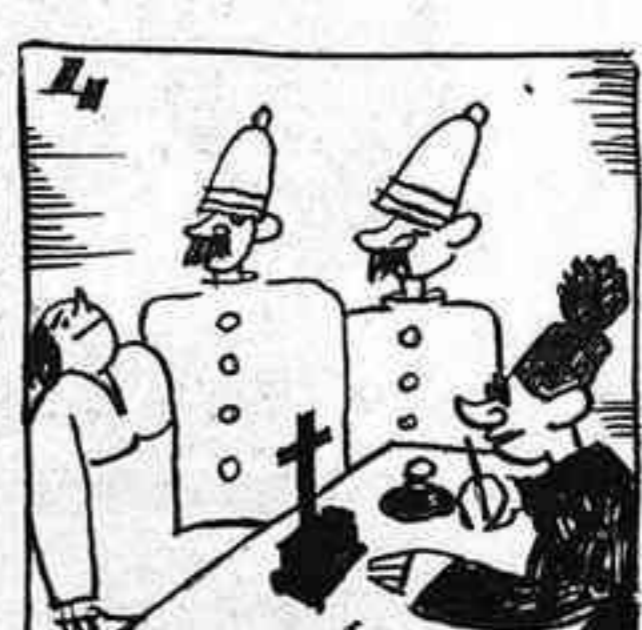
Aparece en el sumario otro tipo sanguinario.

Un criminal tifimero llamado Julián Romero.

A Emmy quieren exhumar... ¿Para hacerla declarar?

¿O para saber bien cierto al cadáver quién lo ha muerto?

Ovelles esgarriades

Maniobres contra la República

Sota els títols innocents de: Consejo de ministros. A la entrada. El Noticiero. Unicef del dijous, dia 8 d'abril (pàgina 18, columna 5) publica una informació de Madrid que acaba així:

«Los demás ministros nada dijeron.»

«El Consejo quedó reunido a las once y cuarto.»

«Realizado esto, que fué obra de cinco minutos escasos, los atracadores abandonaron el local, excepto uno que quedó en la ventanilla unos momentos apuntando a los empleados, mientras decía: —Salid con tranquilidad.»

Ja ens farà el favor, el senyor Casares Quiroga, d'explicar-nos què espera per ficar a la presó a la Direcció, la Reglació i l'Administració en pes del nostre estimat collega de la nit.

L'arrodonit aspecte literari

En La Nau A. M. D. G. de divendres passat, en Ventura i Virgili publica una crítica de «El Carrer», un dels films passats el dimarts anterior a «Studio Cines». Com es veu pel retall que publiquem, fa grans elogis de l'obra, però...

«L'únic deficient d'aquesta obra són els títols escrits amb una ortografia tan deplorable com la forma. No hi ha dret que obres així no estiguin arrodonides en l'aspecte literari dels títols per persones competents.»

Però, per què, diem nosaltres, els articles del senyor Ventura i Virgili no han d'estar arrodonits en l'aspecte literari de la literatura per persones competents?

Sinceritat

La Humanitat de dissabte publicava una intervú amb el Doctor Aiguader, amb els següents títols, a dues columnes:

EL QUE DIU L'ALCALDE

S'HAURIA D'ATRAURE EL TURISME A CATALUNYA, ESCAMPANT ARREU, PER RADIO, INFORMACIONS DE LA NOSTRA TRANQUIL·LITAT

«El senyor Aiguader creu, sincerament, que la seva tranquil·litat és tan ignorada que calgui difondre-la per mitjà de la ràdio?»

Commemoracions

La Humanitat del 13 d'abril publicava, entre altres, una fotografia de la Plaça de Sant Jaume quan es va proclamar la República.

La fotografia era bastant clara. No ens atreviríem a dir el mateix de l'epígraf, destinat a explicar-la, que l'acompanyava. Deia així:

«A la una i vint del dia 14 d'abril de 1931, Lluís Companys. Amadeu del basto. A la una i trenta-cinc mi l'Ajuntament, a requerir al darrer alcalde de la monarquia, senyor Martínez Domingo, perquè fes lliurament Aragay i Nicolau Battestini anaren a nuts, hissaren la bandera de la República al balcó de l'esmentat edifici.»

A ben segur que el senyor Companys deu creure a hores d'ara que hi ha coses encara més difícils d'entendre que el francès.

Un ramat d'ovelles esgarriades

Utrillo jr. ha reprès les seves cròniques a La Noche, que és com dir que ja la tornem a ballar. El primer dels seus articles el dedica al pintor Casas i al Canonge Collé. És un article tan rebò que ens sap greu de no poder publicar-lo íntegrament. Més respectuosos amb els nostres lectors que no pas La Noche amb els seus, ens limitarem a reproduir-ne alguns paràgrafs:

«Pero me encuentro ante un gran dilema, en el cual no hay ni una sombra de miedo o de incapacidad, que en este caso es igual. No. Lo que hay, es una gran dosis, desgraciadamente, bastante abundante, en mí y en los míos, de honradez. Honradez profesional, simplemente artística.»

Després d'aquesta arriscada confessió, l'Utrillo jr., amb

«Els nostres cops amagats»

Un Francesc Cambó que no és Don Francesc Cambó

Sorpresa, esbalaït en la seva bona fe de col·leccionista per la informació sensacional que publicàvem la setmana passada sota el títol d'«Els nostres cops amagats» i il·lustrada amb un retrat de Cambó, infant, ens escriu el senyor Charles Çindreu Ponç, damunt paper de l'Hotel Ritz (on no ha viscut mai), una carta que ens complavem a reproduir per tal de poder-li fer, a la vista del públic, unes importants revelacions. Diu el senyor Çindreu:

Sr. Director d'El Be Negre. Present.

Molt senyor meu: Si es tractés d'una nota apareguda en qualsevol publicació humorística de casa (diaris i revistes del nostre país, en general), probablement hauria fet un nus a la cua de l'afar, però es tracta d'una informació d'El Be, que és un periòdic seriós i a gaudir d'un crèdit guanyat a pòls entre els seus lectors.

Això dóna a la qüestió proporcions gegantines, i entenc que es fa indispensable un aclariment.

Seré breu (com diuen els oradors pesats):

En la informació «Els nostres cops amagats», el ben càndid i benemèrit autor de la nota, va ésser víctima d'un vil i criminal engany.

Vinc obligat, doncs, a sortir al pas de la insidiosa, per tal d'evitar que baixes maquinacions i propòsits inconfessables puguin fer trontollar aquest temple de la Sagrada Família que és la meua bescantada col·lecció.

El retrat que hom retola en El Be, «Cambó quan era petit», és un vulgar duplicat del retrat d'infantesa d'un tal Dora (a) Valenti Castany, que figura ja en la meua col·lecció amb el número 713, sèrie H, filigrana «flor de lis pansida», fotògraf Napoleón, 1832, i retícula i referències consignades en el meu índex de particularitats amb el distintiu X2, viratge sobre paper seba, a remarcar: (llegeixo escrit amb tinta vermella: «Cal·licie prematura de l'infant»).

Quan al retrat de don Francesc Cambó en el temps en què podia ésser petit declaro solemnement que figura entre els in-

trobadors per la raó que el nostre il·lustre amic sempre ha estat «gran».

Rebi, senyor Director, el testimoni de la meua consideració més distingida.

CHARLES ÇINDREU I PONÇ

Per informacions autèntiques i fidedignes, o sigui de bona tinta, podem assegurar al nostre comunicant que està navegant en un mar de confusions, del qual nosaltres ens proposem de treure l'aigua clara.

El retrat que ell posseïx del senyor Dova, no és, precisament, del senyor Dova, sinó del seu germà de llet, fill, casualment, de la seva dida—i de vostè, si vol—desmuntat el dia mateix de l'ingrés del senyor Dova a la família làctea (li portava, per tant, un fort avenç). En quant al que nosaltres publicàvem, encara que tingui una semblança exacta amb el que ell posseïx, és el retrat autèntic de don Francesc Cambó. ¿Com pot haver-se produït la confusió? D'una manera molt senzilla: el senyor Napoleón (més exactament, «dits Napoleón») va fer els dos clics el mateix dia, i

la plaça, impressionada per la presència de don Francesc, no la pogué pair i li repetí.

Però hi ha més encara, i això explicaria el que el senyor Çindreu no hagi trobat retrats d'infantesa de don Francesc, i és que el don Francesc Cambó que tots coneixem no és l'autèntic. El veritable és el del nostre retrat. I s'explica la cosa: de la mateixa manera que el senyor Josep Pijoan té el seu don Francisco Giner, el Francesc Cambó que coneixem nosaltres i els llogaters dels números 28 i 30 de la Via Laietana, és el don Francesc de Josep Pla i no el del retrat, que és l'autèntic, cosa que, d'altra banda, es veu tot seguit, per poc que hom s'hi fixi.

Aquest fenomen és més corrent del que sembla entre els homes de la Lliga. Així, per no posar més que un exemple, citarem el cas dels senyors Bausili i Casabó, que no són els senyors Bausili i Casabó sinó els senyors Casabó i Bausili. El senyor Charles Çindreu i Ponç farà bé, doncs, de documentar-se millor si no vol que la seva col·lecció de retrats-se li torni el millor dia un hospici.

ELS ESCANDOLS D'«EL BE NEGRE»

Una revelació sensacional

Fa quinze dies que donàvem generosa acollida en aquestes pàgines a un article del senyor Xavier Tusell que el «Diari Mercantil» no havia gosat publicar. Avui estem en disposició de revelar a la llum pública un text més sensacional encara, si se'n permet l'expressió.

Aquest text, havia d'ésser publicat a «L'Opinió» del 14 d'a-

bril. Aquesta era, almenys, la peregrina idea del senyor Farreres i Duran, diputat per la Generalitat i gairebé conseller d'Agricultura. El senyor Farreres i Duran es va fer dibuixar per un dòcil subalterne les lletres del text que reproduïm a continuació, del qual ell és el felicitat autor:

"LA REPUBLICA ES TUBERCULOUSA"
diuen uns quants homes de dreta

NO HO ES. I si ho fós, a Catalunya hi han prous pins per quarir els seus pulmons

EN IMPEDIR QUE ELS ARISTOCRATES DE L'ANTIC REGIM TALLIN ELS BOSCOS DE BERGADA I PALLARS, L'ESQUERRA SALVA ELS PULMONS DEL POBLE

HEUS ACI LA SEVA DEMAGOGIA

Aquest dibuix, el senyor Farreres va enganxar-lo a la primera pàgina d'un exemplar de L'Opinió del dia 24 de març, per demostrar l'efecte que faria. Es personà a la redacció del diari de l'Esquerra i com sigui que no hi trobés el director, senyor Ventalló, va deixar-li el projecte d'entrefilet acompanyat d'una carta que deia, més o menys, que seria d'un gran efecte que allò sortís publicat en el número 14 d'abril.

Com que L'Opinió no s'ha vist amb cor de complaure el

senyor Farreres, El Be, amantent, el rep amb els braços oberts i li ofereix l'hospitalitat de les seves pàgines — poques però bones—. Els nostres lectors ja es faran càrrec que seria un veritable crim permetre que un document d'aquest valor restés inèdit.

Com aquest text que anava destinat a L'Opinió ha caigut a les nostres mans pecadores, és cosa que ens guardarem prou d'explicar. Direm—i gràcies— que no ens l'ha facilitat en Lluhi i Vallescà.

14 D'ABRIL
La barca. — Por que, por que temblar... si no hay necesidad...

En Pich i Pon ha adquirit «Estampa» i «Ahora»

LA PRIMERA NOTICIA

Madrid, 16 (urgent). — M'acaben d'innovar que el conegut acaparador de diaris barcelonins, senyor Pich i Pon, ha adquirit el rotatiu Ahora i la revista Estampa, de Madrid. — Corresponsal.

MES DETALLS

Madrid, 16 (més urgent). — La notícia que el senyor Pich i Pon havia adquirit Ahora i Estampa ha causat sensació en els medis periodístics. Al voltant d'aquest fet, que pot considerar-se com la nota sensacional de la temporada, s'estan fent tota mena de comentaris.

Persones que en poden estar ben assabentades, asseguruen que el popular intel·lectual barceloní dedicarà els dos periòdics, que fins ara eren del senyor Montiel, a fer propaganda del senyor Lerroux i del seu novíssim partit radical.

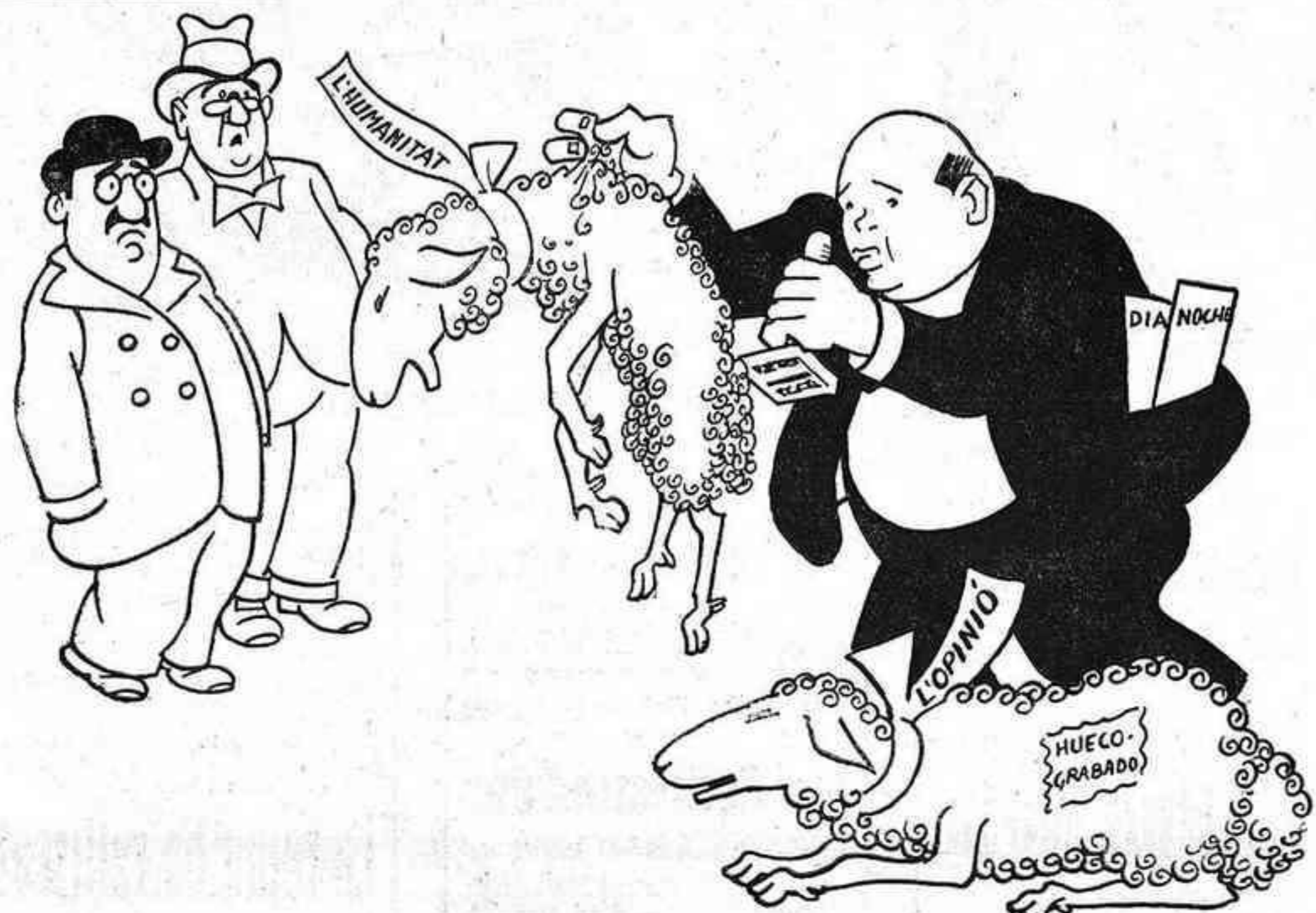
S'atribueixen al senyor Pich i Pon unes declaracions segons les quals a aquestes adquisicions en seguiran d'altres, que quan siguin conegudes produiran sensació. — Corresponsal.

S'HA POSAT EN CLAR EL MISTERI

Madrid, 17 (encara més urgent). — Ja s'ha posat en clar allò que vaig telegrafiar ahir referent a l'adquisició per part del senyor Pich i Pon dels periòdics il·lustrats Ahora i Estampa.

Segons pròpies manifestacions de l'interessat, l'adquisició va tenir lloc al quiosc del carrer d'Alcalá, i quedà limitada a un exemplar de cada un dels periòdics en qüestió. Ha afegit l'il·lustre procer que tenia la intenció de comprar El Sol i El Debate, però com que hi ha tanta lletra, i això de llegir presenta per al senyor Pich i Pon serioses dificultats i li produeix molta migranya, es va decidir per Ahora i Estampa, per poder-se entretenir mirant els sants. — Corresponsal.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
"FIVE" BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

— Diu que són independents...
— Sí, però els posen la marca de la casa.

LA CRISI

La indústria dels atracadors es frassada a Madrid

Aquelles persones que alarmadíssimes ens anunciaven els perills que representava per Catalunya l'Estatut, poden ara estar ben satisfetes de la seva visió del futur. Les indústries més típiques ja comencen de desfer-se i és segur que, si les coses continuen com fins ara, aviat no sabrem on col·locar els nostres cabals.

No és que, amb aquest paràgraf vulguem llençar el crit d'alarma. Ignorem quin és el crit favorit del popular escenògraf i ens guardarem molt bé, encara que el sabèssim, de plagiar-li. Però si no som alarmistes som, almenys, prudents i comprensius, i pensem i compremem la situació en què molts industrials es troben a les envistes de l'Estatut i els esforços mal agraïts dels senyors Lluhi, Palau, Vallescà i Xirau per evitar l'emigració de la indústria a terres madrilenyes.

Creuen, però, sincerament els seus autors que el vot particular, evitarà aquesta emigració? Nosaltres creiem, precisament —i també sincerament— que serà tot el contrari, perquè, si bé 130 milions són més milions que 120 milions, tant uns milions com els altres milions són menys milions que els 209 milions que demana l'Estatut. I, és evident que si la indústria troba menys milions circulants ací i en troba més a Madrid, anirà a Madrid, com ja està fent ara només de pensar que els milions puguin ésser menys ací que allà.

Ens diran els senyors al·ludits que la indústria igualment al·ludida, encara que no tingui res que veure amb els al·ludits senyors, no opera precisament a base de milions; però això no vol dir res; no opera a base de milions perquè fins ara no s'ha trobat amb cap milió per operar; però poden venir temps millors, i aleshores qui ens diu que els industrials tornin? Un trasllat, deia aquell, és com mig incendi i és evident que, a menys que estigui assegurada, els incendis no han estat mai beneficiosos per la indústria.

¿Que aquesta de què parlen es pot assegurar? Quin dubte hi ha! Però dubtem que ho faci trobant en altres indrets camp abonat per a la seva prosperitat.

Només hem de considerar que ja la carretera de la Rabassada és deserta; que la de Montcada ha perdut tot el prestigi i tota la clientela i com, en canvi, Madrid ens dóna l'exemple d'una prosperitat i d'una activitat mai vistes a casa nostra: els bancs són disputats pels atracadors més hàbils; els transeünts reben l'homenatge d'una indústria que fins fa poc ens havia enorgullit. I fins les cases particulars es beneficien d'aquest element, signe—podem bé dir monetari—de plètor de vida i si tant es vol precisar, de mort i tot.

Si la proximitat de l'Estatut a base del dictamen de la Comissió i del vot particular dels seus particulars autors teixit amb sang de la seva sang amb aquell soroll de teler que fan els seus noms: Xirau-Palau-Lluhi-Vallescà, produeix aquests efectes, ¿què no hem d'esperar de la seva implantació? Perquè no hem pas d'illusionar-nos amb la tímida represa del tiroteig del polvori d'Hostafrancs. Els industrials incautes que s'hi llancen, aviat, decebut per la manca de possibilitats comercials de l'indret desertaran per no tornar mai més.

El senyor Lluhi i el senyor Xirau tenen, doncs, la paraula. Ells diran si una font de riquesa com la que gaudia la nostra ciutat i que reglamentada hauria pogut donar més, molt més que la reglamentació del joc, es pot deixar perdre per uns tiquis miquis estatutaris.

Frivolitats

El pa, a l'exemple dels tractes de tramvia segueix mantenint heroïcament la seva lluita contra tota mena d'augmentos.

***
El senyor Lerroux ha enviat, junt amb una sentida felicitació, un pomell de no me olvides al senyor Gaziol de La Van-guardia.

***
Rivalitats...
L'Utrillo jr. es menja l'herba de sota els peus d'en Paco Madrid.

MOLT!

La companyia d'òpera russa que actua a l'Olympia representa una despesa diària d'un promig de vint mil pessetes. Com que les recaptacions també diàries no passen d'un promig de nou mil pessetes, no serà fàcil de disimular a la sagacitat dels lectors que, com es pot veure, es tracta d'un negoci rodó.

Malgrat tot, aquesta companyia d'òpera russa és una gran companyia. Si els que l'han contractada es poposaven demostrar que el senyor Rodés, del Liceu, era un empresari que no anava ni amb rodes, s'hauria sortit amb la seva.

Ara que, de vegades, aquests luxes surten cars.

Els del Teatre del Proletariat ja tenen el permís, naturalment, per fer comèdia al Palau de Projeccions.

Aquest Palau, pobret!, ja n'ha vist de totes i no li vindrà d'una. De totes maneres, aquest Teatre del Proletariat, que, segons anuncien, no tindrà teló, ni decorats, ni actors, potser valdrà la pena d'ésser vist... suposant que els seus creadors, en plena febre renovadora, no eliminin també el públic.

Ara que, parlant entre nosaltres, podem dir que això de fer teatre sense actors ni decorat, no és cap cosa nova.

Gairebé diríem que no en veiem d'altra mena.

(N. de la R. — Per poder apreciar en tot el seu valor la mala intenció d'aquestes ratlles, cal aclarir que quan parlem de decorats i d'actors, volem dir *bons decorats i bons actors.*)

Per fer cara al mal temps, i aprofitant la vinguda del bon temps—que no és precisament el restaurant «Bon Temps», com fóra preferible—, a l'Excelsior han organitzat un concurs de bellesa per elegir Miss Excelsior.

Si els diguéssim que ara com ara, la que compta amb més probabilitats de sortir elegida és la senyora Carlota, vostès no s'ho creurien. I farien bé de no creure-s'ho, perquè no és veritat.

El que passa—cosa incomprendible—és que, malgrat l'interès que alguns senyors posen per l'elegida del seu cor, no hi posen el capital. És a dir, que no hi ha compra de vots.

Està vist que això de la democràcia cada dia va de mal en pitjor!

El constant Lluhi

Madrid, 17. — Consultat el distingit i jovesíssim diputat de l'Esquerra, senyor Lluhi i Valls sobre la impressió que li havien produït els comentaris que ha fet la premsa catalana al seu vot particular a l'Estatut, ha manifestat que no l'havien sorprès de res les enèrgiques censures que li han estat dirigides, però que ell no se les ha fetes seves, degut a que la culpa d'aquest vot particular és tota del senyor Anguera de Sojo i de ningú més que del senyor Anguera de Sojo.

El senyor Lluhi ha estat molt feliç per aquestes manifestacions que tant diuen en honor de la seva constància.

TEATRE ROMEA
DIVENDRES PROXIM
BENIFICI DE LA PRIMERA ACTRIU

Maria Vila
AMB L'OBRA
Joana l'Embruixada

Traducció de VENTURA GASSOL i JOAN PUIG i FERRETER

El senyor Adrià Gual prepara amb la prodigiosa lentitud a que ens té acostumats, una conferència sobre la Passió a Oberammergau.

La conferència ha desvetllat l'expectació que fàcilment pot endevinar-se, havent-se venut a la nostra ciutat en ben pocs dies i amb tal motiu 3.553 trinxeres i 2.229 paraigües d'ambdós sexes (si és que els paraigües poden sotmetre's a tal qualificació).

Dimarts passat va celebrar-se al Teatre Barcelona una funció d'aquelles anomenades benèfiques. Hi assistiren les *Amazonas de Cristo Rey* en corporació i tots els monàrquics frances de servei.

La companyia d'Irene López Heredia interpretà «En Flandes se ha puesto el sol». Amb aquest pretext, bona part del benèfic públic considerà que la penombra de la sala convidava a llançar alguns visques al rei, que foren llançats en plena representació.

I quan al final del segon acte, el primer actor declamà allò de: «*España y yo somos así, señora...*», ningú no s'ho va creure.

Notes de Societat

En Pich i Pon, endut per la febre adquisitiva que s'ha operat de la seva persona durant aquests darrers dies, ha entaulat negociacions amb en Fontbernat per tal d'adquirir els Cent Homes. Sempre, naturalment, que li siguin cedits a un preu enraonat.

L'Angel (més laic que mai) Samblancat prepara una romeria laica a Montserrat.

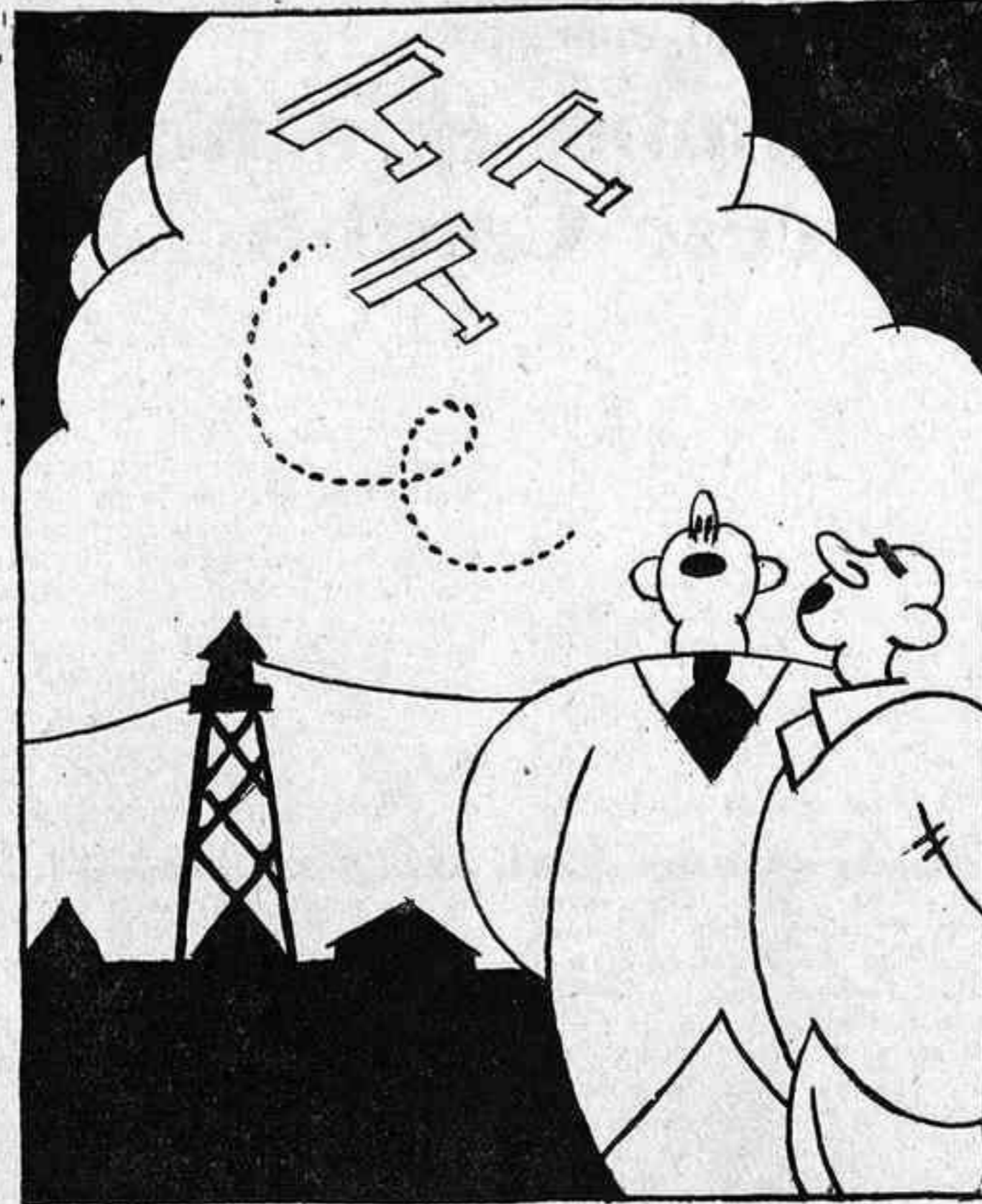
De moment ja es compta amb la valuosa cooperació del monole de Capdevila.

En Sebastià Gasch i en J. V. Foix preparen una conferència a dues veus sobre «El music-hall, Sarrià i les futures barbes del P. Miquel d'Esplugues».

RECTIFICACIÓ

Ens ha visitat el senyor Jesús Tejedor Callejo i ens ha dit que ell no va acompanyar l'Artemi Aiguader en la seva agressió a en Tomàs, tal com escrivíem nosaltres fa quinze dies.

Ho fem constar amb molt de gust.

14 D'ABRIL...
— Ben mirat, aquests aviadors, quan cauen, és ben bé per qué volen...

¿Què penseu dels nostres actuals estudiants?

El Doctor Leonard respon, si fa o no fa, com els altres

El doctor Leonard és un autodidacta. Sense cap mena de carrera universitària, ell tot sol, mica a mica, s'ha elaborat el seu sistema de renovació de la medicina, i fa bonic el confesar que per a conquerir el seu títol, no ha necessitat com altres greus senyors l'anar a escoltar banes a una aula universitària. A ell, el tractament de doctor li ho ha atorgat el poble i la lectura d'uns llibres de 0'15 pessetes, la terminologia mèdica de la qual ha procurat retenir en la seva memòria.

El congruèrem en el Congrés del Càncer celebrat fa uns anys a Barcelona. En una de les sessions que verificà féu sentir la seva veu autoritzada per a protestar:

—Això de què parlin en francès és un camelo. Ull! Ho fan perquè no ho entenguem i no els puguem combatre. Que parlin en idiomes assequibles!

La confusió fou enorme i el doctor Ferrer ordenà que expulsessin aquell pobre loco. Sort, però, d'un jove metge les inicials del mocador del qual eren A. P.

C. que ho arranjà donant una puntada de peu al doctor Ferrer o al doctor Leonard; això no ho sabem bé i per tant no podem precisar-ho.

També el trobarem presidint una conferència científica al Teatre Escola. L'acte anava a començar:

El doctor Leonard: —*Se levanta la sessió.*

El públic: (Riu i crida).

El doctor Leonard: —*Me he equivocado! S'obre! S'obre! S'obre!!! S'obre la sessió!!!*

El públic: (Riu i crida més encara).

El doctor Leonard: —*Pido la palabra!!!*

També fórem espectadors d'una controvèrsia: Asuero-Leonard, etc., etc.

Per això el doctor, en veure's ens ha reconegut i abraçat emocionat. La intervenció ha començat instantàniament:

—El doctor Farran era una persona molt respectable i d'una absoluta bona fe... Però anava equivocada. Les reaccions químiques dels germens infec-

EL LIBRE A LES FOSQUES

A Sardanyola s'adquiriran (si és que ja no ho han estat) unes grans extensions de terreny per a convertir-les en estudis cinematogràfics on hi ha el projecte de filmar produccions sonores.

La penya de cineastes sense feina del «Colón», presidida per en Roberto Rey, ha cuitat a fer les informacions pertinents.

El monstre del Doctor Frankenstein no dona l'abast a exhibir-se: a Badalona, a Terrassa, a Granollers, a Sant Andreu, a Horta, a Gràcia, etc., etc.

Si «la reina ha rellicscat» del senyor Alfons Roure se n'assabenta, hi haurà bufetades.

Studio Cinaes, que aviat ens donarà almenys una sessió cada any, aquest ens ha presentat «El Carrer», de King Vidor, que és «El Carrer» d'Elmer Rice o sigui del Romea. Hem sentit les mateixes converses i hem presentat els mateixos drames que al teatre del carrer de l'Hospital, però en anglès, cosa que si tenia l'inconvenient que no s'entenia, tenia l'avantatge que els actors s'havien de saber el pa-

per, perquè als Estats Units els entenen, i els Estats Units no són al carrer de l'Hospital, ni tan sols Barcelona.

Després ens presentaren «La línia general». Com està? Bé, i vostè? Molt gust de conèixer-la!

Que en som d'hipòcrites, els homes! Molt gust de conèixer-la. Total perquè venia de Rússia; un bon panet, però que fava!

La «Ufa», que ens solia donar llumetes (i no ho diem pas Nosaltres Sols), ara se'n va despenjat al Fantasio amb un film interessant de debò. «Dilema», viu, mogut, ple d'intriga i d'emoció. Està vist que hom no es pot fiar de ningú.

«El tren dels suïdes», que surt cada dia del Capitol, és un tren que fa de bon agafar, encara que el viatge potser és una mica massa llarg i, a estones, un xiquet pesat.

De totes maneres, el film és interessant i ofereix un nou motiu per demostrar la lamentable resistència del públic a deixar-se endur per temes de fantasia.

Quan els jesuïtes inventaren allò de la *funesta mania de pensar*, poc podien suposar que tinguessin tan bons deixebles entre els futurs espectadors de cinema...

Feia molt de temps que dèiem:

—A veure quan tindrem a Barcelona un local especialitzat per a films documentals i noticiaris!

Bé, ara ja el tenim, aquest local. Es diu «Publi Cinema» i està ben instal·lat. (Es el primer local de Barcelona on la llengua catalana no n'és bandejada.) Ara caldrà veure si la gent hi anirà.

Si no, els que dèiem allò de més amunt, quedarem molt malament. I seria una llàstima.

El recritic senyor Josep Palau de Projeccions ha publicat un llibre sobre «El cinema so-

—*...*

Clara Bow, que s'ho jugava tot al Coliseum, ha perdut bous i esquelles.

Nancy Caroll no s'hi juga res, però l'èxit és semblant. Són dos films Paramount.

Correspondència

Oiga. — Magnífica troballa! Sensefil. — Ens heu posat sobre la bona via.

Bel Trist. — Sou dels bons, vaja.

Marieta. — Sí, creu-t'ho...

A.E.I. — S'aprofitarà.

Gauu. — No s'aprofitarà.

Dauder. — El mateix li dic.

Llorenç Brunet. — La vostra admiració és corresposta amb agrado.

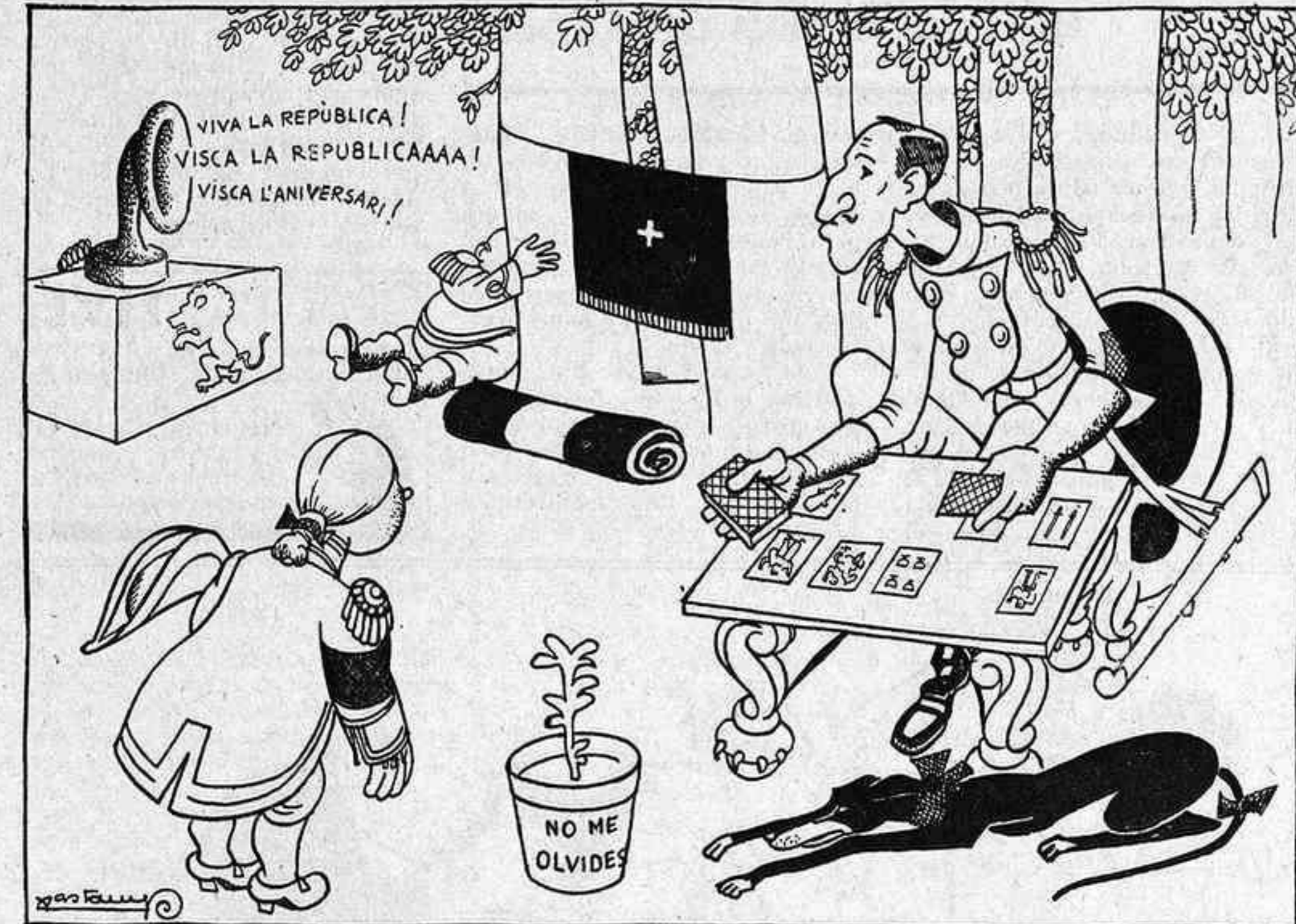
Dr. Asso. — Aquest senyor no ha sostingut mai cap campanya des d'aquest setmanari.

F. M. G. — Teniu tota la raó.

Kock. — Heus ací el problema!

Glòria. — La culpa és de vostè, senyoreta.

Just. — És una història vella.

EL 14 D'ABRIL A FONTAINEBLEAU
— No! Tanca la ràdio!

EL BE... NEFIC

Monsieur Lazare Bloc ha fet temptadores proposicions prop d'en Pich i Pon per tal d'aconseguir «fer-se» seus tots els diaris que té projectat adquirir a aquest darrer senyor (1).

Sembla, però, que a darrera hora *monsieur Bloc* ha desistit del seu propòsit perquè en Pich de totes passades li volia fer quedar *La Humanitat*.

CINE TALIA (SONOR)
AVUI I DEMÀ:
DESAMPARADO ISABEL DE SOLÍS
Dijous:
Les dues grans produccions
La Pura Verdad
per Enriqueta Serrano
EL VALIENTE
per Juan Torrens
I altres de gran èxit. Totes en espanyol. Sempre els millors programes al CINE TALIA

OLYMPIA
Èxit memorable de la gran companyia

L'òpera Russe a París
AVUI NIT—Gran succés de l'òpera
El Príncep Ygor
DIMECRES NIT
La gran òpera en quatre actes
SADKO
MERAVELLOSA PRESENTACIÓ I ÈXIT SENSE PRECEDENTS D'AQUESTA COMPANYIA
Tots els dies el millor programa

TEATRE APOLO
Gran Companyia lírica de Josep Llimons, en la que figura l'eminent tenor Joan Rosich

Totes les nits, l'èxit delirant

L'Aliga Roja
Llibre de Víctor Mora
Música de Martínez Valls
Èxit esclatant de tota la companyia

TEATRE COMIC
Companyia de revistes i vodevils. Primer actor i director: Artur Lleó. Vedetes: Laura Pinillos i Sara Fenor.

Tots els dies, l'èxit de la colossal revista

Las Secuestradoras
amb llur popularíssima *Rumba del Camagüey*. Fastuosa presentació. Magnífics decorats. Rica sastreteria.

GRANDIOS TRIOMF DE TOTA LA COMPANYIA.

Gran Teatre Espanyol
Companyia de vodevil i espectacle modern de Josep Sanipere. Primers actors i directors: Josep Sanipere i Alexandre Nolla

Tots els dies: El triomf del vodevil sonor d'Alfons Roure, música del mestre Torrents

La reina ha rellicscat
Dellranis ovelons al «Xofis ministerial», «La reina ha rellicscat» i «El Cok-Tail de l'amor»

(c) Ministerio de Cultura 2006